

Vtorek, četrtek in soboto izhaja in velja v Mariboru brez pošiljanja na dom

za vse leto 8 g. — k.
" pol leta 4 " — " "
" četrto " 2 " 20 "

Po pošti:

za vse leto 10 g. — k.
" pol leta 5 " — " "
" četrto " 2 " 60 "

Vredništvo in opravišstvo je na stolnem trgu (Domplatz) hiš. št. 179.

SLOVENSKI NAROD.

Oznani:

Za navadno trisopno vrsto se plačuje:
6 kr. če se tiska 1krat,
5 " " " " 2krat,
4 " " " " 3krat.
veče pismenke se plačujejo po prostoru.

Za vsak tisek je plačati kolek (štampelj) za 80 kr.

Rokopisi se ne vračajo, dopisi naj se blagovoljno frankujejo.

Slavenska konferencija.

I.

Vsak pred svojim pragom! Večidel se zdaj bavijo evropske novine s francosko-nemškim mirom. Še ni podpisano pismo, katero bo Franciji za nekoliko časa mir zopet povrnilo, že presojajo novinarji, kakov položaj bode vsled tega v Evropi nastal. Nočemo se spuščati v te uganjke. Naše mnenje je bilo in ostane, da je Prusija svojo vojsko kruto vodila, in da bode mir sklepal brez blagočutja ravno tako kruto, in predno bo mir nekoliko mesecev star, že bomo videli, kako se bodo ti- in onkraj Vogeov zopet pripravljali na novo vojsko, ktera nikdar ne bo mogla tako omejena ostati kakor je bila sedanja. Za nas Slavene je torej treba, da začnemo resno premišljati o svojem položaju, zlasti za nas avstrijske Slavene, ktere nas hoté potlačiti v v neko državno ustrojstvo, v neko ustavo, za katero zdaj v istini niti njeni stvaritelji Nemci več ne marajo mnogo, in katero zdaj le še zagovarja novo ministerstvo proti vsem cislajtanskim narodom. Ne zdi se nam tedaj od več, ako tu prostor odločimo že omenjenemu članku srbske „Zastave“ o slavenski konferenciji. Omenjeni list najprvo vpraša, kako da že Slavni v Avstro-Ogrski niso sklicali konferencije, na kateri bi se dogovorili, kaj in kako jim je delati, da pridejo do onega političnega položaja, ki se vsacemu plemenu pristuje po njegovih okoliščinah. Srbske novine ravno tako odkritosrčno kakor resnično odgovarjajo, da zato ne, ker nismo drug proti drugemu odkritosrčni, ker imamo vsak le svojo plemensko politiko in korist pred očmi, in to takrat najbolj kader na druga (sorodna) plemena kričimo, da so sebična, seperatistična; zato ker bi večja (sorodna) plemena hotela, da upotrebljujejo manjša plemena za orožje svoje plemenske politike, in zato se jim ne zdi vredno shajati se in dogovarjati z manjšimi plemeni, ampak ako manjša ne hoté slepo slušati, kriče večja iz svojega Olimpa: nesloga, nesloga! „Zastava“ po vsej pra-

vici vpraša, kdaj je kak znamenit Čeh bil v Zagrebu, ali v N. Sadu, v Belemgradu ali v Cetiniji; in vendar Čehi pretendirajo, da vodijo kolo slavenske politike v tako imenovani Avstriji. In kaj morejo biti nasledki taci razmer? „Zastava“ odgovarja:

„Da vsako pleme svojo politiko goji in vodi in da je vsaka beseda o „slavenski slogi, vzajemnosti“ — prazna fraza, laž, s katero nismo nikogar preverili, a sebe sleparili.

Čehi imajo politiko za se, Poljaki za se, druga je drugi, a obe ste politiki Slovencev nasprotni, ali vsaj so ne vjemate.

Ko mi Srbi rečemo, da sedaj ne gre, da mi v rednem stanu stvari, ali bolje rečeno, v Avstro-Ogrski, kakor ona sedaj obstoji, vzamemo v neposreden program: „politično jedinstvo Hrvatov, Slovencev in Srbov onkraj Donave in Save — nas zadene graja in sicer iz českega tabora samega. Pa da Čehi gojé politiko, ki se ne vjema s politiko Slovencev, s kterimi so skoro edini bili — o tem jim naravno ni treba nikomur dajati računa. —

Da bode sloga Slavenov istinita, treba dogovora; da bo vzajemnost Slavenov faktum, treba da se politika vseh dogovorno uravna, in potem treba da se politika vsakega plemena tako složi in strinja s politiko ostalih plemen, da druga druge ne spodbija, nego nasprotno da druga drugo podpira.

„Sloga in vzajemnost“ ne obstoji v tem, da imamo vsi mahoma na enem mestu politično središče, kar je zahteval prejšnji česki federalizem — nego v tem, da se politika vseh plemen tako soglasno uravna, da končno moramo doseči, kar vsi nameravamo, pa če bi med tem trebalo, da se poedina mala plemena ali njih sorodno odrastlike pretrgajo, in da so kakor neka začasna žrtva za gotoveje in hitrejše ojačenje večih plemen in za olajšanje občnega cilja — naj bo tudi to, pa da se ve, zakaj je to, da je za občni cilj; da ni čas, ka se Poljaci z Nemci pogajajo o česki koži, ka Čehi na račun Hrva-

tov in Srbov in tako imenovanih „narodnosti“ v Ogrski z Magjari koketirajo, ka Hrvati in Slovenci Srbe raznenadijo itd. itd.

Bil bi tedaj skrajni čas, da napravijo Slavni po svojih za to izbranih možeh občno konferencijo, in sicer ne samo oni, ki spadajo pod tako imenovano „Štefanovo krono“, nego i oni iz tako imenovane Avstrije, in brez dvombe bi se tudi Poljaci Smolkine stranke udeleževali.

Najskladnejši namen take konferencije bi bil, da se ne samo občni politiki Slavenov dé prava mer, nego da se tudi prepri in neporazumljenje mej poedinimi slavenskimi plemeni ako ne uravnajo, vsaj poblažijo.

Čehi imajo denes tri narodne stranke, ki se tarejo: staročeska Rieger-Palacky-ova, mladočeska Gregor-Sladkovskova, in tretja nad obema Zithammer-Skrejšovsky, da ne omenjamo aristokratsko-česke stranke, in nekatere elemente ki posredujejo mej posameznimi strankami. Ali bi ne imela konferencija Slavenov dovolj moralne važnosti in moči, da kakor pri Čehih, tako tudi pri drugih plemenih stranke ako ne složi v eno — kar je že zbog dveh prirodnih tokov „konservativnega in napredovalnega“ težko in ne za svetovati — da jih vsaj na dve zvede, ter da vse toliko drži v moralnem strahu, da nobena brez obče razsodbe ne prekorači meje določene, da se tretjim, neprijateljem nasproti vse složijo in da se nobena ne izneveri zastavi obče politike?

Ta stvar ima še drugo vrednost.

Treba je namreč, da južni in zapadni Slavni začno tudi ruski vladi ne „oponirati“, a „imponirati“ ter da moralno podkrepijo one elemente v Rusiji, koji imajo sočustvo in srce za ostale Slavene.

Kdo ve, ali ne namerja ruska vlada tržiti s simpatijami posameznih plemen slavenskih, in da se ne bo na iztoku, še prej pa na zapadu pogodila s tujo vlado za kožo enega ali drugega slavenskega plemena?

Treba jej je to mogočnost odvzeti, a to bi samo

Listek.

Junaci v rudečih čapkah.

1848. leta obraz.

(Po Jokai-u, poslovenil L. G. Podgoričan.)

Vzraste sicer trava, ali ne bode zelena, temuč krvava bode, kakor je kri rudeča . . .

Vzide solnce, a njegovi žarki ne bodo rumeni, temuč rudeči bodo, kakor je kri rudeča . . .

Razjasni se nebo, ali njega obok ne bode moder, temuč krvav bode, kakor je kri rudeča . . .

Razsrdi se reka, a njé valovi ne bodo sivi, temuč krvavi bodo, kakor je kri rudeča . . .

. . . Divje se razlega krvava davorija*) pri vinu; goli meči, goré pojó bojnikom v pesteh, a rudeče vino leskeče v kozarcih.

Pólni denes čaše z vinom tí, krasna deva, jutri jih mi napolnimo s krvjo! — krično visok razhujen Srb in stegne roko z napitnim kozarcem.

Deva vrč vzame v roko in kozarce naliva z rudečim vinom. Bliskajo se jej velike temotne oči, goste, črne obrvi pa senčijo plamen, ki se skriva pod nje. Obraz ima bleđ, le zdaj pa zdaj jej zarudi lice vsled notranjega ognja.

*) Davorija je bila 1848. léta vstajna srbska pesem, polna strupovitih očitkov in groženj Magjarom.

Njé vitko telo objemlje pas — rudeč, kakor škrlat, za pasom jej tiči svetlo bodalo, — dolgi črni lasje jej izpod majhne čapke dvovrstno segajo čez pleča, — lasje, med ktere ima vpletena rudeča trakova, ki so ju vojščaki bili prinesli jej z bojnih praporov.

V plamenene oči, v vabljive prsi, v črne devine lase ozreti se — to ni varno nikomur, kdor noče prvo trenotje precej zaudati svojemu srcu.

Hodi od kozarca do kozarca, polni z vinom jih, a ko hitro ustane divja davorija, sliši se sredi surovih vojaških glasov jasen, visok devin glas, ki je čist, kakor so čisti najjasnejši glasovi na harpi.

Srbje s svojih sedal planó in jemó plesati; tla se tresó pod nogami plesalcem — plesočim národu kolo; dekle pleše kmalu s tem, kmalu s tem — vsak pride na vrsto, vsak jo poljubi, in ta poljub jih pijani bolj, nego vino, ali nobeden je ne more utruditi, nobeden peruditi jej lice.

Kdo je ta deva? Kaj je to mlado bitje? Saj še pomnite, znam da, tiste čase, ko je domoljubje tako razvnelo se; ko so misli visoko tako vskipéle, da je krasni spol — fanatiško navdušen — oklepal se očevinskim varovalcem hrabrih prsi; da so ženske z národnimi kokardami na prsih stregle in hrabrost kurile vrlim junakom, bojujočim za národ, stregle in kurile srca vojščakom, za ktere so se ob navadnem življenji jedva kedaj zmenile kaj.

Anisie, tako je ime tej devi. Poznajo, da, dobro jo poznajo srbski polki: baše jim puške vselej, kader bojujó, natače kozarce, kader godujó in pozno po noči rojé okrog nje, ko jo okrog stražarskega ognja zbrani poslušajo, kako brenka na gosli in poje fantastično bojno pesem.

* * *

Na desno in na levo že omahujó vinski pivci; zvuk divjih pesmi jame umirati pozno po noči; zunaj se sliši prvo petelinje petje po polunoci.

Nevadoma duri zazijó, a na pragu se prikaže nizek, suhoten možki v honvedskem plašči, v rudeči čapki.

„Izdaja!“ — vskrikno Srbije — zagledavši ga, in prhajo v kote vsak po svoje orožje.

Prislec mirno stoji meju verejami.

„Ali me ne poznate več?“ — začudi se in razkrije.

„Oh, ali si ti, Prokop?“ — Srbje soglasno vsklikno zopet vpokojeni.

„Kako vest si prinesel z magjarskega ležišča?“ —

„Dobre ne,“ — odgovori prišli možiček, jame slati svojo moko obleko in približa se ognju, „dajte mi kaj, da založim, že od jutra gladujem.“

„Ali še živi Damijanić?“ — nepokojno ga zopet povprašajo Srbje.

„Živi, da z nami vred pogine.“

tedaj storili, kader bi dokazali, da tudi mi ostali Slavni, okolo 30 milijonov nekteri na zapadu, nekteri na jugoiztoku, nismo le toliko milijonov ničel; potem bi narodna stranka v Rusiji več moči in moralnega vpljiva dobila in potem bi ravno ona mogla ovirati, da se ruska vlada, če bi tudi hotela, ne pogaja o koži ni enega plemena, kakor tudi Bismark sam nasproti javnemu mnenju Nemcev ni smel ali vsaj kazal da ne sme se pogajati z Napoleonom o nemškem Luksemburgu.

Do tistega časa pa bomo zastoj v Moskvo hodili — zastoj bo pisal Fadiejev.

Tedaj konferencijo še enkrat, in čem prije!

Dopisi.

— *top.* — **Iz Ljubljane**, 27. febr. [Izv. dop.] Petnajsta predstava dram. društva nam je prinesla zopet čedno veseloigro v enem dejanji namreč Vilharjevega „filozofa.“ Predstava je bila v resnici dovršena. Gospica Brusova, ljubljene občinstva, je igrala šegav nalog gospodične Minke ljubeznivo in z rutino, da ji je donelo opetovano vihrno zadovoljstvo. Gospod Jelčnik je v struki zaljubljenih mladeničev pravi in dolgo iskani zastopnik. Kot učeni in čmerni dr. Muha je bil na svojem mestu. Gospod Valenta še nikdar ni slabo igral. Gospa Odi je dopadala in tudi razločno izgovarjala. Burka „Čevljar-baron“ ponovljena je bila dobro igrana, kakor prvič, zlasti so dopadali Noll-ovi kupleti, ki so se tikali gosp. Ertl-na, imenitnega po svojem „caramba.“

— *top.* — **Iz Ljubljane** 25. febr. [Izv. dop.] Volitve za poskušnjo ali bolje rečeno skuševalne tedaj bote imeli, da bi pretehtali zaupanje meščanov! Tako vsaj oznanjuje z mastnimi črkami Tagblatt. Smešno zares, konstitucionalni mestni zbor in zaupanje, pri kom neki, kakor pri c. k. uradnikih in c. k. penzionistih, ki vam skažejo svoje komandirano zaupanje za Vaše narobe gospodarstvo. In kdo se pri vsem tem smeje? Nihče drugi kakor gosp. Ehrfeld, v čigar gostilnici za poskušnjo volite, besedujete in pijete. Dobro je zares, da so šipe v steklenem kazinskem salonu tudi tako nemumno potrpežljive, kakor mi Slovenci sploh. Sicer bi bil že davno Vaš „humbag“ pri kraji. Vidno peša nemčurska stranka, zato potrebuje taci smešnih sredstev, zato bo tudi na rotovžu pri volitvah enako postopala, kakor do sedaj. Vlekli bodo, toliko da ne za lase, stare, onemogle možiceljne, ki že samo to vedo, da že 43. ali 44krat vlečejo 12 ali 1400 gld. iz državne blagajnice, ker so se z 32 leti pustili deti v pokoj, v volilni prostor, da tam šepetaje izgovore imena nemčurskih izveličarjev, ktera jim vrh tega kaki Terpin

souffira. Take osebe ki nimajo družega ponosa nego da za svet, za someščane še ničesar storili niso, in pa kot stafaža stari Blumauer na bergljah, ki nima niti volilne pravice, ker ob miloščini živi in še nekatere prikazni mesarske, ktere so neizmerno hvaležne, da jim mestni zbor, da bi jih ne žalil, že skoro celi mesec ne določi cene mesa — to je Dežmanova stranka, ta voli Maliče, Trpince itd. K temu še dva kardela uradnikov in strateški in taktični nastop ljubljanskega kapitala in inteligence je gotov!

Nastop ministerstva Hohenwart je dal nekim ustavovernim pisčem povod, da so objavili in pogreli prasko mej Hohenwartom in Guttmanom, ter slednjega prav abotno nepotrebno kovali v zvezde. Ljudje, ki so to brali in ne poznajo razmer, so gotovo mislili, ka je Guttman demokrat in liberalec, da mu ga v Kranjskej ni para. Pa le to treba pomisliti, da je Guttman že od nekdaj imel bolezen ali manijo, oktroirati razsvitljave. Pri nar manjši priliki je iz sužnje lojalnosti že napovedal razsvitljavo, da bi le sebi križček pridobil. Saj ni šlo iz njegovega žepa in jako prijetno je kakor paša komandirati. Naj bi bili ustavoverni časnikarski pisaci v popolno karakteristiko Guttmana še objavili, da je ravno on vsled bitke pri Magenti tudi razsvitljavo napovedal, ktera je le vsled protipovelja politične vlasti izostala, na srečo Ljubljancanov, kteri bi se bili za požgane sveče neumerljivo blamirali, kajti, kakor znano, smo bili pri Magenti vsaj toliko če ne bolj tepeni, kakor prvi mestni svetovalec v gostilnici „Steinbock“, kjer se je navaden sončnik (parasol) v njeznih rokah jako sitno vihtil. Popisalo bi se tudi lahko, kako je gosp. Guttman moledoval pri namestniku grofu Chorinskemu, da bi se mu podelilo plemstvo in da mu je slednji dotično prošnjo dal nazaj z besedami, ki so vsaj toliko važne, kolikor Hohenwartove. Rekel je baje: „Herr Guttman, behelligen Sie mich mit solchen Dummheiten nicht mehr.“ Gospodine Dimitzevo Vam hvaležnega polja za „Neue freie Presse“!

V Ipavi, 27. februarja. [Izv. dop.] 19. februarja zvečer je napravil naš „Sokol“ drugo veselico z besedo, tombolo in plesom v čitalnični dvorani. Začela se je beseda z ouverturo slavenskih pesmi od Tittl-na, ktero je septet vojaške godbe Franc-Karlovega polka prelepo sviral, kakor tudi zadnjo točko — arija iz opere „Torquatto Tasso“ za rog (Flügelhorn). Tri točke prevzel je tukajšnji pevski možki zbor, kteremu nič družega ne manjka, kakor — pevcov. Največo zaslugo ima pri tej besedi naš občno čestiti gospod deželni poslanec in dekan J. Grabrijan, kajti trudil se je na vse strani, da je bila beseda sijajna; besede, ktere je govoril, naj sleherni Sokolovec dobro si v srce vtisne! — Z veseljem nam je omeniti gospodičine Ivane Žvokeljnovce in

gospoda Virk-a, ktera sta v dvogovoru iz Viljem Tell-a pokazala, da na tem polju nista začetnika. Posebno mojstersko je gospodičina predstavljala zaljubljeno Ljudmilo. In „Jovana sama“ — da, tudi Klementino Dolencevo ne smemo pozabiti, ona je krasno deklamovala, kar so pričali obili živio-klici. — Veliko smeha je napravil „Preprosti Ipavec“. Mož se čudi, da se zdaj v taci krogih, pri taci veselicih slovenski govori, poje itd., ker vendar popred razen duhovnikov in šolmaštrov nobeden drugi „omikanec“ se ni poslužil slovenskega jezika, in še ti tako, da se bog usmili! —

26. februarja t. l. je „Sokol“ novi odbor volil. Ta dan je pismeno naznanil starosta gosp. Franjo Okorn svoj izstop iz društva; na njegovo mesto je zdaj gosp. A. Vidrič voljen. Nadejati se je, da novi starosta, kar je v zbornici javno obljubil, bo tudi izpolnil. Porok nam je značaj njegov!

* **V Gorici** 9. februarja. [Izv. dop.] (Dalje.) Zda pa naj v kratkem pojasnim pregrehe, ki jih laški poslanci Slovencem očitajo. Prenaredil se je bil v deželni zboru l. 1865 volilni red velikega posestva. Velikega posestva v zmislu februarskega patenta, to je nerazdeljivih knjižnih zemljišč na Goriškem sploh ni; zato se je pa podelila volilna pravica tistim posestnikom zemljišč, ki plačujejo zemljišnega davka na Goriškem najmanj 100 gld. in ti posestniki so se potem imenovali veliki posestniki. Tako se je zgodilo, da če ravno plačujejo Slovenci več zemljišnega davka, je le malo posestnikov, ki plačujejo 100 gld. letnega davka, in to zaradi tega, ker so zemljišča na slovensko-goriškem na drobno razdeljena, ker večidel je vsaki posestnik tudi kmet, ali vsaki kmet tudi posestnik. Na laški ravnini na Goriškem se nahajajo vsa zemljišča le v malo rokah, in kmetje so vsi skoraj le gosposki kmetje (koloni), ki imajo zemljišča le v zakupu; tako da je tedaj na laško-goriškem veliko posestnikov, ki plačujejo nad 100 gld. letnega zemljišnega davka. Dokler so bili tedaj vsi volilci tako imenovanega velikega posestva na Goriškem združeni v eno volilno skupščino, so bili Lah i v tako ogromni večini, da ni bilo mogoče Slovencem med 6 poslanci velikega posestva ne enega svojih kandidatov zvoliti. Tako se je bilo pripetilo, da je bil leta 1861 v velikem posestvu le po naključbi eden Slovenec in pet Lahov za poslance tega volilnega razreda zvoljenih.

Tako se je Slovencem godila v nebo vpijoča krivica, ker namen postave je ta, da pridejo po velikem posestvu zmirne, konservativne moči v deželni zbor, in da ima celo posestvo biti primerno zastopano v velikem posestvu. Da bi torej zamoglo biti primerno zastopano v deželni zboru goriškem tudi slovensko posestvo, je bilo treba, da se loči laško in slovensko veliko posestvo,

Strašen vskrik krvave radosti ustane vsled teh besed.

„Če mi njega ne zadavimo, pomori on nas. — Jutri osorej bode že tu v Jarovci.“

„Prisezamo, da ne!“ — vskrikno junaci pijani.

„Jaz trdim, jutri da bode tukaj! Ali pete odnese od tu, to je druga.“

„Ne! mi nečemo, da bi njegova noga prišlapala za to gradbo, nazaj ga zadravimo.“

„Saj ne znaš, kaj blebetaš. Rudečočapkarji ga zmérom spremljajo.“

„Kaj je to? — Kaj si hotel povedati?“ —

„To, kar dobro znam: da tam, kjer so ti ljudje, tam da vašega orožja ne proslavi zmaga.“

„Tako bi ti preklal bučo, da nisem prepričan, da resnico govoriš.“

„Da so se kedaj umaknili že kje, tega nihče ne zna. Nobena trdnjava jim ni previsoka, nikakoršna zapreka nepremagljiva. Sovražnika — tudi maožnega se nikdar ne bojé, samo eden tudi bi si upal po robu postaviti se celemu polku. Njih napad je enak viharju; olovnica (krogla) iz topa sicer prodere njih vrste, pak jih ne zapodi, kakor bi ne strpela njih burnosti. Skokoma napadajo svoje protivnike, a predno ti dvakrat ustrelé, že padajo pod njih bodaki. Po bliskovo hitro se zaganjajo olovnicam v naročje, nobeden ne zaostane, le kogar krogla raztrga. Kakor trdaskala, tako se vpró

vsakemu napadu, odbijajo ga s svojimi bodali, kakor pečevje morske valove. Že dva pota se jim je prapor raztrgal, zdaj ga zopet popravljajo, in novi prišleci se cukajo za rudeče čapke ranjkih junakov. Ni eden njih ni zbabelec, ni ga ne enega ubežnega meju njimi, a kader kteri obleži, ne jekne tudi poslednje trenutje ne pred svojo smrtjo. Sramotno bi bilo junaku v rudeči čapki, da bi tudi samo enkrat jeknil, ko umira. Takov je ta ljud.“

„Zakaj si nam to razodel? Morda za tega delj, da bi se bali jih?“ —

„To sem vam povedal zato, da jih potolčemo.“

„Da, porobimo jim črépove, ali ne na borišči. Ko se kar nič ne bodo nadejali, v najslajšem spanji se jih lotimo, nikar naj jih ne objame ta čast, da so pogagali na bojišči. Tukaj v tem mestu jim preskrbimo siciljske „vespere.“ Jaz sem njih vohon, tega pa še ne slutijo, da jih izdadem. Tudi denes sem šel naprej, zato da bi izvedel, ali je prazno ali ne to gnezdo. Poskrijte se vi po cerkvah. Jaz se vrnem k njim in povém jim, da nisem nikjer naletel na sovražnika. Ti psi se dvignó in pridó le-sem, kjer ne najdó po domah drugih duš, nego ženske in otroke — in dobro se bodo imeli. Kader se naburé, potlej pospé, da ne ustanó nikoli več.“

„Osnova je dobra. Vendar pa, ne mara ti je polkovnik na preži.“

„Nezaupnost ni njegova sestra. O neki priliki bi se bil skoro izdal: bili smo na prednji straži; polkovnik pride k stražarskemu ognju, pil je z nami vred paljenko. Maslec „ruma“ je nagnil v usta, pa se ni nič kaj stresnil, le tako, kakor se jaz stresnem, kader prazno posodo nagnem vá-se. Vajen sem: predno ležem spat, da malo požvižgam, a prav sebi na kvar začnem pesmico, ki je bila v Zagrebu izvirek tako hudih, krvavih spopadkov. To trenutje me polkovnik brez kakovega ugovora, brez vsakojake priprave ubriše po uhu takó, da sem srbske svetce vse, kolikor jih je v starem koledarji, ta trenutek zagledal na zvezdatem nebu. Sreča moja, da sem bil precej zopet v svesti si in da sem, kakor bi ne bil znal, kaj pomeni ta zaušnica, nemudoma povprašal, kaj sem zakrivil.“ — „Znaj, golobradec,“ — odgovori polkovnik z grmečim basom, „da sem se trikrat tepel zaradi pesmi, ktero si prav kar žvižgal.“ — „Hvala vam, gospod polkovnik, za ta milostivi opomin; gotovo to poreste še komu drugemu, tedaj račite pristaviti: a zaradi ktere sem nekomu tri zobe izbil s prvim mahljajem. — Obraz mi je otekel, da sem drugega dne bil glavo viši — a vendar-le, to zaušnico mu vrnem tako, da bode polkovnik za glavo krači, nego je zdaj!“ —

„Tako se zgodi!“ — zaupijo Srbije in podrkoté s puškami.

„Še eno besedo tedaj. S ženstvom se moramo

da se za slovensko veliko posestvo druga mera postavi s tem, da se podeli volilna pravica vsem posestnikom na slovensko-goriškem, ki plačujejo vsaj 50 gld. letnega zemljišnega davka in da se da pravica laškemu in slovenskemu velikemu posestvu si po tri poslance v dež. zbor voliti. Ravno to se je zgodilo leta 1865 s pomočjo Slovincem bolj pravičnega Belkredijevega ministerstva in pa dveh pravičnih laških poslancev.

To pa, da so se slovenski poslanci za to potezali, da se je velika krivica za Slovence poravnala, in jim pravica vrnila, štejejo laški poslanci Slovincem v greh! S tem oni zopet kažejo, da za Slovence nimajo pravičutja, in da hočejo po vsi sili nadvlado nad Slovenci prihraniti, čemur se bomo gotovo krepko in brezozirno vselej ustavljali.

Kar se tiče Slovincem očitanih pregreh zaradi rabe jezika, o tem mi ni treba veliko besed pisati, ker to dandenes že vrabci na strehi čvrče, da vsak narod ima pravico se povsod svojega jezika posluževati, v družini in v javnosti, v privatnem in uradnem življenju. Ako so tedaj slovenski poslanci stavili interpelacije na vlado v slovenskem jeziku; ako so tirjali, da se imajo zapisniki zborovih sej pisati tudi v slovenskem jeziku in Slovence vezajoče deželne postavbe razpravljati in sklepati tudi v slovenskem jeziku, s tem niso storili nego svojo dolžnost in tirjali, da se začnejo spolnovati tudi za Slovence njim po naravnih in državnih postavah zagotovljene in priznane pravice. S tem pa se ni Lahom nobena krivica godila, ker oni so slej ko prej uživali neprikratene vse pravice glede rabe njihovega jezika.

Da so stavili slovenski poslanci celo interpelacijo za Slovenijo, so tudi s tem le izrazili željo celega slovenskega naroda, katero je on izjavil z navdušenjem storjenih sklepov po vseh taborjih, ker Slovenija združena je za politično življenje slovenskega naroda njemu tako potrebna, kakor ptici zrak in ribi voda.

Tudi predlog postavbe in razgovor o njem v slovenskem jeziku, ni kratil Lahom pravice, ampak poslanci so s tem rabili svoje pravice, kakor jih rabijo Lahi, kader stavljajo predloge postav in jih razpravljajo v laškem jeziku. Kar je tedaj Lahom ljubo, je nam drago, in zato ne zamorejo slovenski poslanci nikdar odstopiti od načela enakopravnosti dež. jezika in od zahtevanja, da se ima to načelo tudi praktično do zadnje pičice izpeljati.

Da se Lahi s tem izgovarjajo, da bi ne znali slovenskega jezika, to je gola laž, ker ako niso vsi laški poslanci slovenskega jezika zmožni, ima jih v njih sredi nekterih, ki slovenski jezik prav dobro razumejo, in poslanec Pajer je slovenskega jezika celo bolj zmožen, kakor marsikateri izmed slovenskih poslancev.

Na drugi strani je treba pa omeniti, da tudi med slovenskimi poslanci se nahajajo nekteri, ki laškega jezika ne umejo, in drugi ki ga le za silo lomijo. Zatorej ni drugače in izpeljati se mora jezična enakopravnost tudi v deželnem zboru.

Iz vsega tega se razvida, da Slovenci na Goriškem ne zahtevajo drugega kot ravnopravnost in da jim še v glavo ne pade, da bi hoteli Lahom laški jezik vzeti in jih posloveniti.

Iz tega pa, da se Lahi bojijo, da ne bi Slovenci spremenili enakopravnost jezikov v prevagovanje slovenskega jezika, se logično sklepa, da Lahi priznavajo napredek Slovencev na Goriškem, in da jih ravno čvrsto razvijanje slovenskega naroda na Goriškem s strahom obdaja, ker so si gotovi, da Slovenci bodo v kratkem vse svoje pravice dosegli, in laški jezik v svoje meje zagradi. S tem pade pa nadvladanje Lahov nad Slovinci, na to nastopi ravnopravnost ne samo jezika ampak tudi v kakem drugem oziru in posebno gledé gmočnih koristi. Tega se tedaj Lahi bojijo, in to je skrivnost tistega pisma laških poslancev na svoje volilce. Slovence pa to nima zadržavati, marveč jim biti spodbuda, da se bodo složni in združenimi močmi za narodni napredek trudili in neprenehoma in neustrašljivo tirjali praktično izpeljavo enakopravnosti v vseh ozirih.

∞ Iz Gradca 26. febr. [Izv. dop.] Misliti bi se smelo, da se avstrijska vlada vendar enkrat sčedni ter se oklene najzvestejšega naroda slavenskega. Iskrenim in blagotvornim ponašanjem proti Slavenom si lahko priskrbi prijateljstvo Rusije in močno sočutje med turškimi Slaveni. Ali temu ni tako. Nemška ošabnost zatira slavenski razvoj; sirovo nasilje cveti, kjer bi bila žena omika in človekoljubje vladati imelo; vlada dovolje, da se nemštvo razširja in ga pospešuje in — ministrom gotovo srce vesolja poskakuje slišati, da se tu v Gradci na Avstrijskem z mestnim županom na čelu odbor snuje naloživši si nalogo pruskonemško ljudomorstvo slaviti. Te prusofilske komedije se, kakor je slišati tudi udeležujejo vseučilišni učitelji in zakaj bi ne? — vsaj jih avstrijska vlada zato sem iz Nemškega pozivlja in jih mastno plačuje. Moževi, koji so na znanstvenem polju ničle in v svoji domovini za nobeno rabo, so vsaj dobri agitatorji pruski. Iz učiteljske lece doli svoje misli razlagajo, češ, da še Nemčija ni zadosti velika, da bi bila na tej zemlji — obljubljena dežela. Rector magnificus, duhovnik pa prav posvetnega duha, trdi, da je vseučilišče nemšk zavod, kaznuje dijaka, ki mu to zanikuje in je pobratim opičarja Oscar Schmidta. Tretjina poslušalcev je slovenska in po pravici bi se smelo zahtevati, da se vsaj za slavenske jezike stolica ustanovi. Dijaki slavenski in mnogo nemških hrepene po znanji ruskega jezika, da bi iz njegovih bogatih zakladov zajelo-

mali slavensko duševno hrano. O grški besedici „σῆ“ se govori ne mara ze celi semester ali ruski po celem svetu znani jezik pa ni vreden stolice na graškem „vseučilišči.“ Lucus a non lucendo se glasi latinska prislovice.

Politični razgled.

„Son- u. Montszeitg“ piše o notranjem cis-lajtanskem položaji: „Debate v obeh zbornicah državnega zbora so mrtvaško zvenenje decemberski ustavi. Svoje glavnost onih omejenih krogov, katerim je kriva volilna postava izročila obrambo ljudskih pravic, je nemogoče storila, da bi se naše notranje stvari mirno razvijale. Skoraj je nemogoče, da ne bi se siloma potresle ograje pisane postavbe. Ali bo to vodilo do svobode, ali do despotizma, kdo bi mogel to prerokovati? Ljudstvo samo bo moralo na to odgovoriti, ki bo imelo soditi med državnim zborom in med svetovalci krone. Sedanji položaj se ne da nobene tri tedne obdržati. Ko je državni zbor svojo zadnjo karto izigral, mora tudi vlada pakazati, ali ima kaj moči, ali si upa narode same poklicati na bojišče, na katerem so zdaj stali le zastopniki manjših ljudskih krogov.“ Omenjeni list prerokuje federalizem in le želi, da bi se prekuc mirno vršil. Vladne novine pa zagotavljajo, da vlada ne mara za federalizem, in da ne bode državnega zbora razpustila. V tej kolubuciji se spoznati je nemogoče; pa kaj bi, saj se vlada sama ne spozna!

V provincijalnih vladnih novinah nahajamo članke, ki bi radi dokazali, da ima novo ministerstvo res nekaj novega programa, ki pa v istini dokazujejo, da ga čisto nič nima. „Gratz. Ztg.“ pravi, da direktne volitve gotovo stojé v novem programu, a da zdaj še ni prišel čas, ker so stranke o tem vprašanji še preveč različnega mnenja, in ker ne more z takim vprašanjem pred svet vlada, ki hoče miriti in ustavi gladiti p o t a. Hvala lepa za to novo priznanje vladino! Pač pa ima vlada nekaj drugega novega. „Deželnim zborom hoče ponuditi priliko, da formalno izrazijo deželne želje, ki izvirajo iz posebnih deželnih potreb.“ Vlada je tako milostiva, da priznava, ka ima res takih potreb in takih želj! Kaj za Boga svetega hočemo s to obljubo in s tem programom. Ali niso že vsi deželni zbori — zadovoljni in nezadovoljni — dovolj jasno izrekli in formulirali svojih tirjatev in želj! Čemu jim bode ta nova prilika, ki jim je brez tega ministerstva itak dana po določilih §. 19. deželnih redov? In po vladnih mislih bi potem še državni zbor imel sklepati o teh željah! To bi bilo čudno razširjanje avtonomije. Vsak dan se bolj kaže, da novo ministerstvo ni nego nova poskušnja brez vrednosti.

Gledé zedinjenja Bosne s Srbijo se piše oger-skim novinar, da je Srbija res to misel v Carigradu sprožila, in da je za to zedinjenje obljubila velik leten tribut. Turčija pa je neki rekla, da noče nič slišati o tem in tudi Rusija je baje Srbiji odrekla vsako pripomoč zabičevaje jej, naj za zdaj nikakor Srbija te zadeve ne spravlja na politično površje.

Bržkone je med Francosko in Nemčijo že sklenen mir, ko pišemo te vrste. Pogoji so se do zdaj jako tajno hranili; menda zato, da bi še bolj ne dražili itak razdraženega francoskega ljudstva. Metz torej gotovo postane nemšk, tako tudi Alzasija in Lotringija, Belfort ostane Francozom; vojnih stroškov se bode plačalo 5000 milijonov frankov. Ti pogoji bodo v francoskem narodnem zastopu gotovo zbudili mnogo nevolje, kakor ga vzbujajo med ljudstvom, vendar se bode že na vse pripravljeno zastopništvo udalo sili, kakor mora privoliti, da ošabni Nemec v triumfu maršira v Pariz, ker se je menda tudi že zgodilo. Telegram naznanja, da je pariško ljudstvo strašno razkačeno, in da se je bati resnih nemirov. Rudeča republikanska stranka protestuje proti ta c e m u miru. Bordoške novine pišejo: „Mir s temi pogoji je vojska v kratkem času.“ V London se iz Pariza brzojavlja: V sredo ob 10. zjutraj marširajo Nemci v Pariz — 30.000 mož, ki toliko časa ostanejo v mestu, da se mir podpiše. Nemški car lo na kratko časa pride v Pariz.

Novine vedó pripovedovati o novi križarski

porazumeti. Kader vsi pospé, naj se bodo ukrale k njim — kajti pripravile naj jim bodo tolsto gostijo, s kratka: postregle z vsem, kar njih srca utegnó poželeti. Kader pospé, potlej naj jim bodo pobrale in poskrile orožje, naposled pak tajno dale znamenje nam poskritim. Osveta hode tem slajša.“

Srbje na vitez osupnó. Anisie je stopila med-nje, nabrala čelo in ognjenih oči stoji meju njimi.

„Česa se bojite? Ali so vaše žene in hčere takove trstike, da vam preglavico dela skrb za njihovo čest? I da se utegnó izneveriti, pa naj bodo poginile z našimi vrati vred, katerim so zadujo večerjo pripravile!“ —

Pohvala ustane po teh devimh besedah. Brat stopi k njej in prime za roko jo — rekoč:

„Anisie! jasne slave dnevi niso več da'eč. Tebe čaka največega leska del, tvoja bode torej največa žrtva. K tebi pripeljem polku najgoršega vojnika, junaka, ki je iz sedemnajstih bitek — iz vsake zmago-slavno vrnil se. Obljubi, da se jim osvetiš.“

„Obetam.“

„Obljubi, da se ne usmiliš tudi ni enega, da je tudi dobrodejen in krasen, kakor so pošteni — svetniki po oltarjih; obljubi, da mu ne prizanesiš.“

„Obetam.“

„Prisezi to. Bratje junaci, potegnite vsak svoj hanžar iz nožnic, sestavite jih v križ. Na ta križ pri-

sezi, da nobenemu ne prizanesiš. Da jim ne izdaš njih bodoče smrti; da jih pustiš pospati in da jim vzameš orožje. — Prisezi!“

„Ali mi tako malo veruješ, da me s prisego siliš?“ —

„Ti, hočem, da bodeš v največi nevarnosti. Znaj, žensko srce je omahljivo, če vidi pred seboj mladeniča, da dremlje, — mladeniča, ki ne sluti svoje nevarnosti; utegne se v njem probuditi najnežnejši čut in obljubi se — a ti si ženska. Prisezi!“

Anisie iskrenih oči bodalo potegne izza rudečega pasa in plameneče ponosnega obličja položi roci na križ iz gorečih handžarov.

„Prisezam,“ — zakrili nje glas, „da prvega, ki ga spanec zaziblje v mir pred menoj, da ga prebode to-le bodalo!“ —

Prokop se temno nasmeje in omeni: „Nikar ne zabi svoje prisege; kader se znoči, pojdem po ulicah in dajal bodem znamenje s tamburino. Gorje pak tistej Srbki, ktere moje tamburine zvuci ne najdo čujoče, in ktera, zaslišavši jih, sovražniku ne poskrije bridkega orožja. Vi pak, bratje, na prvi udarec cerkvenega zvona planite iz božjih svetišč in vsak vberi pot v svoj dom, ter zadavi na mestu, kogar zaloti!“

Po teh besedah obesi na-se svoj posušeni plašč in zgine po mrkli noči.

(Dalje prih.)

vojski, katero papež pod vplivom jezuitov organizuje po vsej Evropi, da bi z njeno pomočjo Italiji siloma odtrgal nekdanje papežev posestvo.

Razne stvari.

* (Ravnopravnost pod Hohenwartovim ministerstvom.) V našem listu smo bili oglasili prepire med okrajnim glavarjem Schönwetterjem in krajnim šolskim svetom pri sv. Jurji pod taborom na dolénjem Štorskem zaradi slovenskega in nemškega jezika. Kakor beremo zdaj v graški „Tagesp.“ se je št. jurijski šolski svet pritožil pri deželni šolski svetú proti nemškim dopisom. Deželni šolski svet je odločil, da se pač mora na slovenske vloge slovenski odgovarjati, da pa je uradni dopisovalni jezik viših šolskih gospod na nižje prej ko slej nemški. — Če se to pravi čl. XIX. ne le po besedi, ampak tudi po njegovem duhu in smislu tolmačiti in izvrševati, potem ima Hohenwart ne le svoj skriti politični program, ampak tudi svojo skrivno logiko, ki se do zdaj še ni učila na nobenem vseučilišču.

* (S celjske gimnazije) poizvedamo sledeče avtentične date: Suplentje imajo opraviti v II. III., IV., V., VI., VII. razredu.

II. raz.	ima 28 učen., pala sta 2, oba pri red. prof.
III.	31 „ palo jih je 10, 8 „ „ „
IV.	50 „ „ „ 14, 12 „ „ „
V.	25 „ „ „ 5, 5 „ „ „
VI.	20 „ „ „ 8, 6 „ „ „
VII.	21 „ „ „ 3, 3 „ „ „

da je izmed teh kateri tudi pri suplentih dobil dvojko to ne dela potem nobene velike razlike; 80% jih je tedaj palo pri rednih profesorjih.

* (Poštno vodstvo v Trtu) je onim zasebnikom in srenjam iz Kranjske, Primorja in Istre, ki so prosili, naj bi se na c. kr. poštah slovenskim strankam podajali slovenski tiskopisi, odgovorila — in sicer na slovensko vlogo v nemškem jeziku —, da je prošnjo predložila c. kr. kupčijskemu ministerstvu na Dunaji, katero bo o njej določevalo, in da bo odlok o svojem času udeležencem oznanila.

* (C. k. namestnik de Pretis) po poročilih dunajskih novin v Trstu ni bil nič kaj z veseljem sprejet. De Pretis je pred 26 leti v Trstu začel svojo uradniško karijero in v Trstu se še spominjajo, da je takrat sedanji namestnik Tržačinom kazal malo dobrohotnosti.

* (Za slavljenje nemških zmag) se v Gradcu pridno pripravljajo, vendar si s svojim programom še ne upajo prav pred svet.

* (Slike.) Pozorost čitateljev obračamo na slike, naznanjene med inserati, katere je umeteljen gosp. Adam. Stefanović kaj lepo izdelal in nam poslal v ogled.

Dunajska borsa 1. marca.

Enotni drž. dolg v bankovcih . . .	59 fl 20 kr.
1860 drž. posojilo . . .	95 „ 20 „
Akcije narod. banke . . .	7 „ 25 „
Kreditne akcije . . .	252 „ 80 „
Enotni drž. dolg v srebru . . .	68 „ 30 „
London . . .	124 „ 15 „
Srebro . . .	122 „ 25 „
Napol. . .	9 „ 89 „

Služba podučitelja

se stanovitno oddaja za ljudsko šolo na Vranskem z letnim dohodkom od 300 glđ.

Naj se za to službo prošila s potrebnimi prilogami in z dokazom, da prošilec slovenski zna, najdalje do 18. marca 1871 krajnemu šolskemu svetu na Vranskem pošljejo.

Od okrajnega šolskega sveta

(2) na Vranskem, 4. februarja 1871.

Predsednik: Schönwetter. m. p.

Izdatelj in vrednik Anton Tomžič.

Adam Stefanović

akad. slikar na Dunaji, Neubau Myrthengasse Nr. 17 je dal na svetlo naslednje slike:

1. Štiri prizore iz Kosovega polja, namreč:

- a) prvi naskok Srbov proti Turkom,
- b) Miloš Obilić in njegova prijateljica pred šotorom sultana Murata;
- c) Miloš umori Murata;
- d) Caru se glava odseka. Lazar pred umirajočim Muratom.

Vsaka teh slik velja 50 kr.

2. Car Dušan, srbski car,

3. Peter Veliki, car ruski.

(Zadnji dve podobi ste 34" dolgi, fino v ilu izdelani in veljati po **2 gold. 50 kr.**)

Dobivajo se te podobe ali pri umetelniku samem na Dunaji, ali pa pri opravištvu Slov. Naroda.

Edino pravo čisto Talmi-zlato.

Vsi od drugod naznanjeni Talmi-zlati predmeti so posnemanja manjše kakovosti.

Talmi-zlat kinč za večnost.

Urne verige iz Talmizlata.

Že 12 let slove urne verige iz Talmizlata zaradi dobrega dela, trajnosti in notranje vrednosti. Vsled čestih ponarejanj teh verig vzbujenih po onem vspehu moramo občinstvo opomniti, da imamo samo eno vrsto tega blaga; torej se mora, kdor hoče pravo Talmi-zlato imeti, obrniti na „Industriehalle in Wien, Praterstrasse Nr. 16.“

Briljantski lišp.

Fino delan, za strokovnjake premočljiv, s pravim Talmi-zlatom obrobljen, imitirani briljanti so iz najlepše brušenih strelc ponarejeni, nikoli ne otemne; tudi so drugi biseri krasno ponarejeni

- 1 broša f. 1.50, 2, 3, 4, 5, 6, 8.
- 1 par uhanov f. 1.50, 2, 3, 4, 5, 6, 8.
- 1 „ šmizetnih gumb f. 1.80, 2, 3, 4.
- 1 „ manšetnih gumb f. 1.50, 2, 3, 4.
- 1 gospodska igla f. 1.50, 2, 3, 4.
- 1 briljantski prstan, najfinejši f. 1, 150, 2, 3, 4, 5.
- 1 križec kot collier f. 1, 2, 3, 4, 5.

Cizeliran Talmi-kinč.

- 1 krasen gospodsk collier s križcem f. 1, 2, 3.
- 1 broša 80 kr., f. 1, 1.50, 2, 3, 4.

- 1 zvezek drobnjav k uri 40, 60, 80 kr.
- 1 medaljon kr. 50, 80, f. 1, 2, 3.
- 1 par šem.-gumb kr. 30, 50, 80, f. 1.
- 1 gospodska igla kr. 50, 80 f. 1, 1.80, 2.
- 1 broša za fotografije f. 1, 2.

Lišp z koravd

s Talmi - zlato podlago.

- 1 broša f. 1.50, 2, 3, 4, 5, 6, 8, 10, 15.
- 1 par uhanov f. 1, 1.50, 2, 3, 4, 5, 6, 10.
- 1 „ šem. gumb kr. 80, f. 1, 1.50, 2.
- 1 „ manš. gumb f. 1, 1.50, 2.
- 1 gosp. igla f. 1, 1.50.
- 1 gospodsk collier f. 2.50, 3, 4.
- 1 bracet f. 2, 9, 3.50, 4.80, 6, 8.
- 1 rešta sekanih koravd 16 kr.
- 1 „ okroglih „ kr. 30, 40, f. 1.50, 2, 4.

Email-lišp,

krasno izdelano ognjeno email na Talmi-zlatu.

- 1 broša f. 1.50, 2, 3, 4, 5, 6.
- 1 „ s pravimi koravdami in email kinčana f. 2, 3, 4, 5.
- 1 par uhanov f. 1, 1.50, 2, 3.
- 1 cela email-garnitura, broša, uhani z briljanti f. 3.50.
- 1 par email-šmiz-gumb, kr. 60, 80, f. 1.
- 1 „ em.-manš.-gumb kr. 80, f. 1, 2.
- 1 medaljon kr. 80, f. 1, 1.50, 2, 3.
- 1 email-prstan kr. 60, 80, f. 1, 2.

Težka masivna zapestnica s pravega Talmi-zlata s ponarejenim demantom f. 2, 3, 4.

Pečatni prstan s pravim kamnom za graviranje f. 1, 2, 3.

Nekoliko časa se kupci predrznujejo **slabe ure s zvonečim hvalisanjem priporočati**, da bi slepili p. n. občinstvo, zlasti provincijske bivalce. Ti kupci niso niti urarji niti kot trde urarski fabrikanti in o kakovosti ur torej nič ne vedo. Prodajajo n. p. stare ure v pakfornastih okrovi pod imenom ur s precizijskim kolesjem za nove kot tudi druge najslabše ure za prave angleške itd. **Vsako naj se varuje kupovati take nerabljive ure. Kdor hoče imeti res dobro, regulirano in jeftino uro, naj se obrne na renomirano „Industriehalle, Wien, Praterstrasse Nr. 16.“**

Kaj tacega še ni bilo.

Le f. 10. Prava angl. srebrna cilindrska ura s kristalnimi stekli, minutnim kazalom, nikelijevim kolesjem, z fino pravo Talmizlato verigo z medalijonom in etujem in poroštenim listom vred, ali ni da bi se čudil?

Le f. 20. Prava angl. najfinejša ognjozlačena srebrna kronometer-ura z dvojnimi okrovom, lepo emailirana s kristalnimi stekli z fino Talmi-zlato verigo in medalijonom ter etujem in poroštenim pismom vred.

Le f. 17. Prava angl. najfinejša ognjozlačena srebrna kronometer uras prostim okrovom z verigo, medalijonom in etujem in poroštenim listom.

Le f. 14. Prava angl. Talmi-zlata ura, cilindar najnovjše oblike z dvojnimi kristalnimi steklom, kjer se zaprti vidi tudi kolesje, s Talmi-verigo, medalijonom, etujem in poroštenim listom.

Le f. 15. Talmi-zlata ura z dvojnimi okrovom, savonette, skakalnica, kristalno steklo, nikelijevim kolesjem s Talmi-verigo, medalijonom, etujem in poroštenim listom.

Le f. 15. Prava angl. srebrna ankerca s kristalnim steklom in najfinejšim guillochiranjem, z verigo, medalijonom in poroštenim listom.

Svetoven čudež.

Le f. 130. Prava bronca-ura, da dobrohodi, garantuje se vsacemu.

Le f. 150 ali 2. ravno taka slineje izdelana.

Le 10 kr. Generalni ključ za vsako uro.

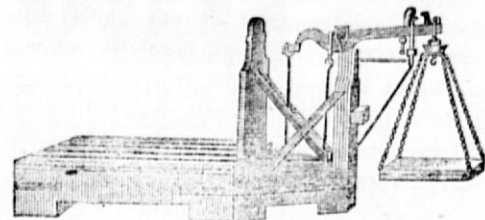
Kakor znano imamo mi edino pravico prodajati v Avstriji pravo Talmi-zlato in so vsi drugod napovedani Talmi-zlati predmeti posnemanja nižje bira; temu smo porok.

Generalna agencija za angleške žepne ure:

Wien, Industriehalle, Praterstrasse Nr. 16.

Decimalne in centimalne
(mostne)

tehtnice

se narejajo in prodajajo po najnižji ceni v tovarni

Franceta Pibrovč-a
(1) v Kropi na Gorenjskem.

Tiskar: Eduard Janschitz.